

ומתרצינן: **הכי קאמר רבא: ואם קדם והגביה את הראשונה ממקום הנחתה קודם הנחת השניה — נעשית הראשונה כמי שנקלטה על ידי כלב [קודם הנחה, דפטור כדתנן לקמן קב א הזורק וקלטה כלב פטור, דלא נעשתה ההנחה מכחו, ואין כאן הנחה. רש"י] או שנשרפה, ופטור. לפי שגם כאן, בשעת גמר ההוצאה, כבר בטלה ההנחה הראשונה.**

ואמר רבא: הוציא חצי גרוגרת והניחה, וחזר והוציא חצי גרוגרת, והעבירה דרך עליה, מעל לחצי הראשונה, חייב.

והוינן בה: **ואמאי חייב — הא לא נח החצי השני?**

ומתרצינן: **כגון שהעבירה למחצית הגרוגרת השניה תוך שלשה טפחים סמוך לקרקע שמונחת עליה מחצית הגרוגרת הראשונה, והרי הוא כמי שהונחה, מדין לבוד.**

ומקשינן: **והאמר רבא: הזורק חפץ מרשות היחיד לרשות הרבים או זרקו למרחק של ארבע אמות ברשות הרבים, ולא נח החפץ ברשות הרבים, הרי הוא פטור. ואפילו עבר החפץ תוך שלשה לקרקע רשות הרבים הוא פטור לרבנן, דסברי קלוטה [דבר הנמצא "קלוט" באויר הרשות] לאו כמי שהונחה דמי. אלא צריך שתהיה הנחה של החפץ על גבי משהו. ולא אמרינן דבתוך שלשה מודו רבנן דהוי כהונח החפץ על הקרקע, אלא צריך שינוח ממש! [ומכל**

כהנחת החפץ"], אפילו הכי הוא חייב משום הוצאה, [לבד מהכתיבה] היות וכתבתן של האותיות בדיו — זו היא הנחתן! שזו היא עיקר צורת ההנחה של הדיו, כאשר מניחים אותו על הנייר בתורת כתב.

ואמר רבא: הוציא דיו בשיעור אות אחת וכתבה, וחזר והוציא דיו בשיעור אות אחת וכתבה — פטור מחטאת משום הוצאה, ואפילו אם עשה זאת בהעלם אחד.

מאי טעמא? משום דבעידנא דאפקא לבריתא, לדיו של האות השניה — חפר לה לשיעורא דקמיתא. שכבר נתייבש הדיו של האות הראשונה, ונמצא שבגמר ההוצאה, כשאנו באים לצרף את שתי האותיות, אין כאן שיעור של שתי אותיות.

ואמר רבא: הוציא חצי גרוגרת אחת מרשות היחיד והניחה ברשות הרבים, וחזר והוציא חצי גרוגרת אחת, והניחה ברשות הרבים, הרי חצי הגרוגרת הראשונה — נעשה כמי שקלטה כלב בפיו, ולא נעשית ההנחה מכחו, או כמי שנשרפה קודם הנחת חצי הגרוגרת השניה, שאז אין שני חצאי הגרוגרות ראויים לצירוף, ופטור.

והוינן בה: **ואמאי פטור? הא מנחה חציה של הגרוגרת הראשונה בעת הנחת חציה השניה, והרי לא נקלטה המחצית הראשונה בפי כלב ולא נשרפה, אלא שתיהן מונחות עתה יחד בגמר ההוצאה במלוא השיעור של גרוגרת, ולמה לא יצטרפו לשיעור גרוגרת? ומדוע אמרינן שהמחצית הראשונה "נעשה כאלו קלטה כלב או נשרפה"?**